

hoorde gestraft te werden, dat hy daerom zich van 't heylige Avond-mael moste onthouden, zó lange, totdat hy léétwezen van zijne feilen, in 't schrijven van de *Hedens-daegse Venus* begaen, betónende, haer lieden vorders zoude komen te voldoen." Toen hij nog verder eenige verweerdenen wilde in 't midden brengen, werd hem geantwoord, dat hij daar niet was geroepen, omdat zij hem, maar omdat hij hen zou hooren; lustte het hem, hij mocht daarmee naar huis gaan. Toen hij een volgenden keer afschrift van zijn vonnis verzocht, »ten einde zijne misslagen, zoo der eenige waren, door dat middel kennende, te mogen bekennen en belijden," kreeg hij ten antwoord, dat indien hij breins genoeg had om een boekje te schrijven, hij dus ook genoeg moest hebben om zijn vonnis te onthouden. Alleen kon hij verkrijgen, dat het vonnis hem den volgenden dag nog eens werd voorgelezen. Hij teekende de punten van aanklacht op, ten einde eene apologie op te stellen.

Beleefd en in deemoedigen toon gesteld, kwam die uitvoerige *Apologie of Gedrongen onschuld roerende zyn misduide Hedens-daegse Venus en Minerva* in het licht in 1642 te Rotterdam; alle punten worden breedvoerig besproken en alle beweringen gestaafd met aanhalingen uit Christelijke en Heidensche schrijvers, uit den Bijbel en uit Erasmus, uit oude klassieke en nieuwe Nederlandsche schrijvers. Intusschen had hij, waarschijnlijk uit vrees, dat de wereldlijke macht tegen hem zou worden opgezet door de kerkelijke, Dordrecht reeds verlaten, toen hij die Apologie opstelde (1). Hij was naar

---

(1) *Apologie* bl. 44: »Indien mijn Persoon, na 't gevoelen mijner Beschuldigers, by Politiquen strafbaer geweest was, zóu de Magistraet zoo nalatigh in haer ampt gheweest zijn, dat zy mijn, daer ik ten vollen in haer macht was, ongestraft zóude hebben laten deurgaen?"